

Den gangen mørket var så skremmende at det kjennes ut som både verden og tiden sto helt stille, var det umulig for meg å ikke bli påvirket, siden jeg befant meg på et sted jeg ikke vil være, til en tid jeg skulle ønske ikke eksisterte. Og siden mulighetene til å flykte var minimale, eller der og da – bare følte som et fjernt og uhandgripelig begrep, som ikke kunne benyttes i det universet jeg befant meg i, måtte jeg gjøre så godt jeg kunne, for ikke å få panikk.

Jeg var fullstendig klar over at dersom jeg fikk panikk, ville hjernen min koble ut og ikke lystre fornuften skikkelig, og jeg kom til å miste kontrollen delvis, eller kanskje til og med helt.

Da ville jeg antagelig ikke greier å utrette det som *kanskje* kom til å bli nødvendig.

Jeg er fjorten år – snart femten – og står på rommet mitt høyt oppe i blokka der mamma og jeg bor, og kikker ut av vinduet etter en jeg ikke vil skal komme. Jeg er redd for hva som vil skje, og føler meg helt aleine i verden, fordi jeg verken kan se eller høre noen andre. Men jeg må ikke tillate meg å kjenne etter hvordan jeg har det, for det kan gjøre situasjonen verre og kanskje få fatale følger.

Mamma står i rommet vedsiden av, og kikker ut av vinduet hun også, så jeg er ikke ensom og forlatt, selv om det *føles* sånn, nå som alt er stille.

Jeg heter Ulla, og jeg håper at jeg kommer til å fylle femten år.

KAPITTEL 1

Ulla lå i senga, men hadde selvfølgelig ikke sovnet, da moren kom hjem aleine, seint på kvelden.

De første timene, hadde de byttet på å stå i vinduet, men den siste tiden, hadde de vært oppe begge to, siden de visste at til lengre utpå natten det blei, til større og større var sannsynligheten for han de ventet på, ville dukke opp langt der nede, selv om ingen av dem ønsket at det ville skje.

Ulla kunne se bladene på trærne vaie i vinden, men hun kunne ikke høre dem, selv om hun lyttet. Det eneste hun kunne høre, var klokka på skatollet som tikket, noe hun hadde blitt mer og mer oppmerksom på, og ikke lenger klarte å unngå å legge merke til.

– En to, en to, en støvel og en sko, mumlet Ulla i takt med tikkingen, som hadde blitt en irriterende påminnelse om at tiden gikk, mens hun ikke helt visste om hun ville at den skulle fortsette med det, eller stå helt stille.

Hun bøyde seg bakover, og kikket på klokka, mens hun fremdeles holdt høyhånden i vinduskarmen, for ikke å miste balansen, og velte bakover i senga. Den var snart halv tre på natta, så det ut som, eller var den det? Hun blei usikker, og grep etter klokka, og holdt den mot vinduet, så gatelyktene nede på parkeringsplassen lyste opp urskiven. Ja, den var visst snart halv tre.

Vanligvis hadde hun stått opp omtrent på denne tiden de siste ukene, men det var det slutt med nå, og hun tenkte forundret, at dersom hun ikke hadde lagt seg noen timer på morgenkvisten dagen før, så ville hun ha vært våken i ett helt døgn nå.

Hun lurte på om hun var trøtt, men avgjorde at det var best å ikke kjenne etter det heller, siden hun ikke hadde mulighet til å sove likevel.

Hun begynte å gynge litt, att og fram, i et forsøk på å distrahere seg selv fra å kjenne etter om hun kanskje var sulten eller tørst, selv om hun godt visste at hun var begge deler, og kjente at tungen klistret seg til ganen når hun svelget, og magen rumlet så høylytt at den av og til overdøvet tikkingen fra klokka.

Hun hørte moren hoste, og besluttet at de like gjerne kunne stå å kikke ut av samme vindu, istedenfor å stå aleine på hvert sitt rom. Da hun snudde seg, oppdaget hun at hun måtte bli stående en stund, for å venne øynene til mørket i rommet, før hun gikk ut i gangen, og inn til moren, som snudde seg brått, som om hun skvatt, da Ulla kom inn til henne.

Men moren sa ingenting, før hun raskt, vente blikket ut vinduet igjen.

Det var rart å være der inne på soverommet til moren og Harry, syntes Ulla. Det var veldig sjelden hun var der, av den enkle grunn, at hun ikke hadde noe der inne å gjøre. Men en tidlig morgen, bare for noen dager siden, hadde hun vært der inne og leitet etter røyk, uten å finne noe, mens moren, Harry og ungene hans, var på hytta, der de hadde vært i over en uke, mens Ulla jobbet som avisbud.

Hun gikk bort og stilte seg opp vedsiden av moren, og kikket ut vinduet hun også, og oppdaget fort, at hun fra dette vinduet, tydelig kunne se den røde telefonkiosken, som fra hennes rom delvis ble skjult av greiner.

I den telefonkiosken hadde hun vært mange ganger.

Tidligere sto den nedenfor den lille bakken som gikk opp til blokkene, og den gang hadde hun og flere venninner tulle ringt fra den.

Etter at den var flyttet opp til der den sto nå, hadde hun i en periode, ringt hjem derifra, når hun ikke visste om det var trygt å komme hjem.

Hun lot det bare ringe et par ring, og la på røret, for så og kikket opp på rommet sitt. For hvis lyset blunket etter kort tid, så kunne hun komme opp, hvis ikke, måtte hun vente en stund, og gå seg en tur, for så å prøve igjen.

Men den siste tiden, hadde de måttet endre sin måte å kommunisere på, fordi Harry blei så forbanna for at telefon stadig ringte, uten at han rakk å ta den, før det blei lagt på, og hadde sagt at dersom det ikke ga seg, så måtte de ringe televerket får å bytte telefonnummer, noe hun ikke hadde lyst til.

Moren satte derfor den røde skrivebordslampa midt i vinduet, hvis det var greit at hun kom hjem, for den kunne Ulla så vidt se stå der, samme om den var påslått eller ikke.

De dagene Harry skulle tidlig på jobb, var det stort sett alltid fritt fram til å komme hjem, noe det forså vidt somregel var når han jobbet ettermiddagen også; for han sluntret ikke unna jobben sin.

Det var hovedsakelig når han hadde fri, at alt blei uforutsigbart og utrygt.

Da kunne hva som helst skje.

Da kunne moren komme heseblesende hjem på kvelden, og si at de måtte skynde seg ut, eller hun kunne ringe seint på kvelden, eller til og med utpå natta, og si at Ulla måtte ligge hos mor Østby, som de kalte moren til Harry for. Hun visste faktisk ikke hva hun het til fornavn, selv om det helt sikkert sto på ringeklokka, uten at hun hadde lagt merke til det.

Dersom det var kveld, og ikke alt for seint, kunne hun gå til klassevenninna Nina, og overnatte der, for å slippe å gå forbi de skumle Jotuntankene, for å komme til mor Østby, og stå der og ringe og banke på, helt til den døvhørte, gamle dama våknet.

Men det var før.

Å finne et sted å sove, hadde blitt lettere nå som mor Østby hadde flyttet inn i blokka, og bodde noen etasjer under dem. Dessuten hadde de nøkkel, så hun kunne låse seg inn, og legge seg på sofaen, eller toseteren – som hun foretrakk – fordi den sto under vinduet, og hun da slapp å bli blendet av morgensola, når den etter hvert fant det for godt å stå opp. Dessuten hendte det noen ganger at moren kom for og overnattet der også, og da *måtte* hun ligge på toseteren.

Harry hadde aldri funnet ut at det ofte var der de overnattet, og spurte visst aldri heller, etter det Ulla hadde forstått.

For dagen etter var alt som normalt.

Eller så normalt det kunne bli, var vel mer riktig.

Harry slo aldri moren når han var edru, men han kunne kjeftte noe helt forferdelig likevel. Og Ulla kunne ikke være hundre prosent sikker på at han ikke plutselig miste beherskelsen, og likevel skade moren, selv om han ikke var full.

Så hun lå og lyttet.

Etter hun hadde lagt seg, var det sjelden hun fikk sove, før det var nesten helt stille i stua, og bare den svake lyden fra TV, nådde øret hennes, for da hadde Harry enten lagt seg, eller de hadde en bra kveld.

Men noen ganger bråvåknet hun likevel av krangling.

Det vil si; moren snakket rolig, mens Harry kjeftet.

Da lå Ulla med øret helt inntil den rosa tapetene, med hvite små blomster på, og lyttet på skjenneprekenen som foregikk vegg i vegg, selv om det var sjelden hun fikk med seg hva som ble sagt.

Og det var heller ikke så viktig.

Det var mer dunk eller smell hun lyttet etter, eller det som ville være det aller verste; morens skrik.

Men av og til, kunne hun tydelig høre enkelte ord som Harry ropte ut, og noen ganger hørte hun sitt eget navn.

Da listet hun seg bort til døren, og lukket den opp på gløtt, for kanskje å høre bedre hva han kjeftet om henne for.

Som regel hadde det med hennes dårlige evne til å spise opp middagen sin å gjøre – som jo var sant – fordi det var så mye hun ikke likte, og var redd for kaste opp, sånn hun så ofte hadde gjort når hun var liten. Da ville nok Harry blitt enda sintere, enn om hun ikke spiste opp det som blei lagt på tallerkenen hennes, og kanskje han til og med ville eksplodert, og bli skikkelig forbanna. Det var ikke godt å vite.

Så hun gjorde det hun kunne, for å gjemme mat i ermene, bukselinningen og andre steder, selv om det ikke alltid var så lett. Og verst var det om sommeren, da hun var tynkledd og manglet gjemmesteder.

Hun hadde vokst opp på syttitallet, og var lært opp til at dersom man ikke spiste opp grønnsakene og potetene på tallerkenen, så var man egentlig ikke sulten. Kjøtt var til dels en mangelvare, og koteletter var luksusmat som bare blei servert på søndager og ved spesielle anledninger.

Men Ulla taklet ikke kokte grønnsaker, og var ekstra engstelig for poteter, fordi det *alltid* havnet på tallerkenen. Flere ganger måtte hun gå fra middagsbordet til tross for at hun fremdeles var sulten, med beskjed om at dersom hun ville ha mer mat på kvelden, så kunne hun spise resten av middagen sin.

Det var som regel Harry som sa det, for det hadde ikke vært så ille når hun bodde sammen med moren og faren i Tønsberg. Men noen ganger, sikkert mest for syns skyld ovenfor Harry – kunne moren også finne på å bli streng mot henne, dersom hun ikke spiste opp maten sin.

Det var kanskje en god grunn til at Ulla var tynn, og i noens øyne til og med så syk ut, på grunn av de mørke ringene under øynene, og den bleke hudfargen. Men hun var ikke syk, og heller ikke underernært, for hun likte fisk, og det var jammen godt, siden Harry stadig kom hjem med en mengde av både makrell og torsk.

En natt han hadde vært ute og dorget, hadde han fått så mye makrell, at han fylte hele badekaret med fangsten, som selvfølgelig moren til Ulla måtte rense, før han selv gikk og ringte på dørene i blokka, for å selge den.

Hun kviet seg veldig for å stå der å lytte med døren på gløtt, når Harry kjefte, fordi hun en gang hadde blitt oppdaget.

– Hva gjør du her midt på natta? hadde spurt småsint, den gangen.

– Jeg syntes jeg hørte navnet mitt, og trodde du ropte på meg, svarte hun, mens hun tviholdt i dørklinka på innsiden, i engstelse for at han skulle skjønne at hun ikke snakket helt sant.

– Hm, snøftet han, som indikerte at: «Det hadde han i hvert fall ikke gjort». – Du har drømt du, sa han, og strente inn på badet, og lot døra stå på vidt gap og dro ned smekken. – Skal du stå der å glo mens jeg miger, eller skal du legge deg? spurte han, og startet sitt fornødne, før hun rakk å si: «Natta» og lukke døra.

– Æsj av meg, sa Ulla lavt for seg selv, da hun høre at han sto og små-lo,

så tissestrålen hans fikk en ujevn rytme, der den surklet ned i doskåla.

En gang for litt over to år siden, da de hadde bodd nesten ett år hos Harry i en leilighet som var mye mindre enn den de hadde nå – og mye nærmere bakken – så måtte hun forsvare moren.

De hadde alle tre vært på Granholmen og feiret sankthansaften, og det var første gangen hun så Harry ordentlig full. Men hun syntes ikke det gjorde noe akkurat da, fordi hun vant med å se sin egen pappa, andre slektninger og venner av familien være fulle. Dessuten var det en drøss med andre folk der på stranda, som heller ikke var edrue, og Harry var jo bare morsom, og snakket med tullespråk og sa han het Arafat, før han slo over til et språk som hørtes ut som tysk, og sa: «Ich bin ein germaner».

De koste seg og hadde det hyggelig den kvelden, helt til de skulle dra hjem, og Ulla kom på at det aldri var gøy å sove samme sted som fulle folk, fordi de ofte kunne bli høylytte. Så da Harry av en eller annen grunn, ikke satte seg i bilen til venneparet som skulle kjøre dem hjem, så ble hun bare glad.

Den gang bodde de i samme blokka som nå, men leiligheten var så liten at Ulla ikke hadde eget rom en gang. Senga hennes var plassert i enden av dobbeltsenga til Harry og moren, nesten helt inntil klesskapet, så det som ikke var absolutt nødvendig å ha der av hennes ting, var plassert i en av bodene i kjelleren.

Den natten, når moren og Ulla hadde blitt kjørt hjem etter sankthansfeiringen, bråvåknet Ulla uten å forstå hvorfor. Hun hadde hørt noe, men hadde ikke forstått hva spetaklet var, men likevel skjønt at noe var galt. Hun løp ut i stua, og slo instinktivt armene rundt Harry, og holdt han fast så godt hun kunne.

Hun hørte noen som hylte et skarpt, skingrende skrik, og det tok noen sekunder – som føltes som flere minutter – før hun innså at det var hun selv som hylte, til tross for at hun hadde en fornemmelse av at skriket ikke tilhørte henne, og at det som skjedde var uvirkelig.

Hun fortsatte å holde fast Harry, veldig lenge syntes hun, før hun ble løftet opp

etter overarmene, og kastet inn på soverommet.

Hun havnet heldigvis i dobbeltsenga, men rakk ikke å komme seg ut i stua igjen for å redde moren, før Harry hadde kastet henne i sengen også. Og like etter fikk hun fugleburet med undulaten Rudolf, i hode.

Hun ville skynde seg å låse soveromsdøra.

Men det var ikke nødvendig.

Harry hadde forlatt leiligheten allerede, og alt blei stille.

Det forunderlige, var at hun ikke husket hva som skjedde etterpå.

Hun husket bare at hun hadde lurt på hvor de nå skulle bo, og om hun skulle tilbake til den forrige skolen sin i Tønsberg.

I tilfelle ville det være litt rart, siden hun hadde gått femte klasse to ganger, og skulle begynne i sjette, etter sommerferien, mens de andre fra gamleklassen skulle begynne på ungdomsskolen.

Men hun skulle ikke tilbake.

De skulle ikke flytte engang.

Moren hadde sagt at hun nå hadde jobb her i Sandefjord, og at Ulla hadde byttet skole, så de kunne ikke flytte.

Ulla skjønnte ikke hvorfor.

KAPITTEL 2

Nå sto de her i blokka over to år etter den skremmende natten, og kikket ut vinduet etter Harry, mens Ulla fremdeles ikke skjønnte hvorfor de ikke hadde flyttet den gangen; eller i hvert fall en eller annen gang *etter* det.

For grunnene var mange nok, mente hun.

Hun hadde selv nektet å komme hjem to ganger, etter at moren hadde blitt slått både gul og blå.

Ulla selv var aldri der når moren fikk juling, men hun så resultatet, og forsto hvorfor moren gikk med store solbriller, selv om det var overskyet ute. Hun hadde dem til og med på seg inne noen ganger, noe som gjorde at Ulla skjønnte at han da hadde vært ekstra sinna. Dessuten blei hun sykemeldt flere ganger, fordi hun ikke kunne vise seg offentlig, når hun så ut som en kjøttkake i fjeset.

En gang hadde Ulla blitt ekstra skremt, da hun overrasket moren på badet, der hun sto og holdt i en rad med løs-tenner. For Ulla hadde i et kort øyeblikk sett speilbildet av moren, da hun lukket opp badedøra, og så at moren bare hadde noen små tynne tagger i overmunnen.

– Hva er det der? spurte Ulla, og kjente at hun grøsset fra nakken, og helt opp i issen av synet, og i et lite sekund, fikk en uvirkelig følelse av at moren kanskje var heks.

En helt tullete tanke selvfølgelig, men moren *så* virkelig ut som en, før hun raskt satte på plass tennene sine igjen.

Moren hadde forklart at tre tenner var ødelagt, så hun måtte få krone på dem, som det het. Og etter på hadde Ulla mast så om å få se hvordan hun så ut en gang til, for liksom å bli kvitt den skremmende fornemmelsen av at moren var umenneskelig, og begge hadde fått latterkrampe, over hvor skummel moren så

ut. Men Ulla hadde ikke fått vite om årsaken til at tennene til moren var ødelagte kom av den gangen Harry hadde slått moren i hodet med hjelmen sin, eller om det hadde skjedd da han kjørte hodet hennes ned i en betongtrapp på et utested, rett og slett fordi hun var usikker selv. Begge dele hadde skjedd samme helg, og Ulla hadde sett en stor bulk i hjelmen til Harry, og blei så kvalm hver gang hun så den, at hun hadde kommet fram til at det helt sikkert var den som hadde ødelagt morens tenner.

Noen søndager når Ulla egentlig skulle dra fra faren, så ringte moren og sa at hun ikke kunne komme hjem.

Da måtte hun vente til mandag morgen, og dra innom vaktmesteren for å hente ranselen sin der, før hun gikk på skolen, etter ofte å ha gått glipp av første time. Hun skammet seg da, for at hun av og til hadde med seg lapp fra vaktmesteren, istedenfor moren. Men frøken Hansen sa aldri noe.

Men to ganger hadde hun nektet plent å komme hjem, og den første gangen var like før hun fylte tretten år.

Hun hadde blitt overrasket, da Harry lå foran henne på knærne sine i campingvogna hos faren hennes, og gråt, mens han tryglet og ba, og lovet å aldri være slem mot moren hennes flere ganger. For dersom Ulla ikke ville komme tilbake, så ville ikke moren det heller, sa hun.

Ulla syntes så forferdelig synd på den stakkarslige mannen som gråt så sårt mens alle tre så det, så hun sa: «Ja» til å komme hjem, hvis faren hennes ble med. Og det gjorde han.

Det var så koselig og trygt å ha den store og sterke pappaen sin sovende på divan på rommet sitt, som hun endelig hadde fått, etter at de hadde flyttet til større leilighet.

Men dagen etter dro han hjem, og alt ble utrygt og skummelt igjen.

Hun gikk og grudde seg til helgene, fordi hun aldri visste hva som kom til å skje, og hun grudde seg også til mandagene, når hun skulle på skolen, fordi alt var så vanskelig. Men det var det tross alt bedre på skolen, fordi hun *visste* at det alltid kom et friminutt mellom hver time.

Den andre gangen Ulla nektet å dra hjem fra faren, gjemte hun seg i skogen, fordi hun ikke ville møte Harry. Hun visste nesten helt sikkert, at dersom hun så han, så ville hun synes så synd på han, at hun ikke ville make å stå imot hans bønn om å komme hjem igjen.

Men faren kom og fant henne, og sa at hun *måtte* bli med tilbake fordi moren og Harry hadde kommet.

Ja, hun måtte vel det.

Og igjen lå Harry og gråt og ba på sine knær, mens moren sa at det var Ulla som måtte bestemme om de skulle bli med Harry hjem igjen eller ikke.

Hun klarte ikke å si: «Nei» den gangen heller.

KAPITTEL 3

De så plutselig en mann komme ravende, når Ulla og moren sto der i vinduet, og hun hørte morens lettende ut-pust, da de forsto at det ikke var Harry. Moren sto der og ventet på han fordi hun var glad i han, men blei lettet når han ikke kom, mens Ulla godt kunne klart seg fint videre i livet, dersom han aldri noen sinne kom hjem.

De hadde fremdeles ikke sagt et eneste ord til hverandre, og plutselig gjorde Ulla noe hun ikke hadde gjort på veldig lenge.

Hun snudde seg mot moren og slo armene rundt henne.

Hun trang Ulla nå.

Hun kjente at moren skalv, og at pusten hennes hakket når hun pustet inn, som om hun hulket og gråt. Men Ulla kjente ingen tårer, men merket at morens hjerteslag dunke inn mot sitt eget bryst. Eller kanskje det var hennes egne hjerteslag hun kjente?

Det visste hun ikke sikkert.

Men hun visste at moren var redd, og trang en klem.

Ulla hadde egentlig sluttet å gi moren klemmer hvis det ikke absolutt var nødvendig, og mente at det var ekkelt, og blei sint når moren ville gi henne kjærtegn, eller bare rette på det lange lyse håret hennes.

Det moren ikke ante noe om, var at det var en måte for Ulla å beskytte seg selv på, fordi hun hadde sluttet å være glad i sin egen mor.

I alle fall *prøvd*, fordi det var best sånn.

Hun visste jo ikke hvor lenge hun kom til å beholde henne, siden Harry en eller annen gang kom til å slå henne i hjel, drukne henne når de to var ute på natta og fisket, hive henne ned fra verandaen, binde henne fast i et tre og dra fra henne

når de var på hytta i Fyresdal, eller – det hun tenkte mest på – putte moren i den store fryseren som sto på kjøkkenet.

Før eller siden, ville Harry drepe moren hennes!

Så hvorfor sto de der i vinduet og ventet på en slem mann ingen av dem ville skulle komme hjem den natta?

De måtte!

Avisbudet Ulla hadde vært vikar for i tre uker, skulle hente bud-veskene sine dagen etter, så hun kunne ikke dra noe sted, siden det var hennes ansvar å passe på dem, helt til de var overlevert til Phillip.

Kunne Ulla valgt, ville hun vært et hvilket som helst annet sted enn hjemme, akkurat nå.

Ja, når hun tenkte godt etter, så kunne hun ikke komme på et eneste sted, som var verre å være, enn akkurat der hun var.

Ulla slapp plutselig moren, da hun hadde fått øye på han hun ikke ville se.

– Vi må legge oss, nesten ropte moren, delvis hysterisk, selv om det var flere minutter til han ville komme inn i blokka, for å ta heisen opp.

Men Ulla var enig, og løp inn på rommet sitt, og hoppet opp i senga, og dro dyna over seg, og la seg på venstre side, med ansiktet ut mot rommet og strakk høyrearmen over den venstre, og under puta.

Der var den; Gransflaska med appelsinbrus.

Den hun hadde lagt der på kvelden, fordi hun syntes det var så teit å bare få en brus.

Ulla lyttet, men hørte ingenting, og dyttet på puta, sånn at venstre øret også var fritt, selv om det var en anstrengende og ubekvem stilling å ligge i.

Nå var Harry på vei opp.

Han sto nok i heisen allerede.

Den dumme heisen, som hun hadde sittet fast i for noen uker siden.

Hun hadde alltid dårlig tid når hun skulle på skolen, så sko og jakke tok hun på seg i heisen på vei ned. Men den gangen hadde ikke heisen rikket seg, men sto bom fast, samme hvilken knapp hun trykket på, og hun kjente panikken stige, og måtte gjøre sitt ytterste for å temme den, så hun ikke begynte å fly på

veggene.

Ikke nå igjen!

Ikke bli stengt inne nå igjen!

Hun ville ut. Men torde ikke røre seg.

Hun hadde blitt stengt inne flere ganger før også; sist da hun og klassevenninna Nina, var på doen på kino, og hun ikke fikk opp døra med det samme. Hun fikk fullstendig panikk da, og hylte og fløy på døra med makt, så hun fikk vondt i skuldra.

Så husket hun ikke mer.

Hun husket bare at hun hadde på seg en lilla og sort bluse, men hvordan hun kom ut, eller hvilken film de så etterpå; det husket hun ikke.

Gangen før det, var når de skulle ut fra gymgarderoben i andre klasse.

Ulla var den første som skulle ut, og visste at døra var tung, så hun dyttet på, uten at den rikket seg, selv om hun la hele tyngden sin mot den, og presset på av all makt.

Hun fikk et hyle-anfall, og husket så vidt at frøken Eriksen kom og låste opp døra, for Ulla hadde ikke sett at den var låst, i sin iver etter å komme seg ut i det fri, etter å ha vært redd hele tiden, mens hun var i gymgarderoben, der det bare var små vinduer, helt oppunder taket.

Dusjen var enda skumlere syntes hun.

Et ekkelt rom med hvite fliser og dør på hver side. Den ene som var inn til guttegarderoben var lukket, men den andre var heldigvis alltid åpen, når dusjene var i bruk. Ellers så hadde hun nok ikke turt å være der, og hadde sikkert fått kjeft av frøken Eriksen, for at hun ikke dusjet. Men frøken hadde heldigvis forstått Ulla, og etter den grusomme episoden, pleide hun å få sitte bak alle de andre – helt borte ved den tunge døra som sto på gløtt – når de så på film eller teater, i bomberommet i kjelleren.

Hun hadde for så vidt også blitt stengt inne i hønsehuset hos Cristina, når lillebroren hennes Kenneth hadde satt på kroken, så de ikke kom ut. Men hun hadde beholdt roen da, for ikke å skremme hønene, og hadde fort funnet en

løsning på problemet, ved å krabbe ut hønsedøra og nedover trappa, bare for å komme ut i det fri og oppdage at de fremdeles var lukket inne i hønsegården. Men *da* kom panikken, og hun sto og hylte og ropte, helt til moren til Cristina kom og lukket dem ut.

Den første gangen hun hadde fått et sånt anfall, var faktisk den episoden som hadde etset seg kraftigst fast inn i hukommelsen hennes. Men hun skjønnte ikke den dag i dag, hvorfor hun hadde gjort som hun hadde gjort, den gangen når hun bare var fire år.

Nabogutten hadde satt opp telt i hagen, som Ulla fikk lov å komme inn i. Det var hengelås på teltet, og Tommy viste Ulla hvordan man låste teltet, ved at man dro sammen alle tre glidelåsene, og huket hengelåsen inn på dem. Ulla forsto, men fikk ikke til å låse opp hengelåsen, så Tommy måtte gjøre det.

Og da Tommy skulle en tur ned til fetteren sin for å hente noe, fant hun ut at hun skulle gjøre noe så tullete som å prøve hengelåsen, sånn som Tommy hadde vist henne. Hun greide fint å få samlet alle glidelåsene og henge på låsen, før hun låste den, og satt der inn på den blå luftmadrassen og ventet veldig lenge. Det var varmt, og de små føttene ble klamme av det grønne, gummiaktige gulvet, som luktet nesten som den røde sprettballen hennes.

Det var ingenting å leke med der inne, fordi Tommy nettopp hadde satt opp teltet og ikke tatt med noen leker inn enda, og Ulla tenkte at det kanskje var det Tommy skulle hente hos fetteren sin, og gledet seg til han skulle komme tilbake.

Da hun *trodde* at hun hørte at det var noen som gikk inn porten, fant hun ut at hun måtte skynde seg å låse opp, i tilfelle det var Tommy som kom, og ville inn i teltet igjen.

Hun prøvde og prøvde, men klarte det ikke, og den hun *trodde* hun hadde hørt gå inn porten, kom ikke.

Hun sprang på veggene, og skled på det glatte gulvet og falt.

Reiste seg og falt igjen, om igjen og om igjen, mens hun livredd hylte som en stukket gris.

Men ingen hørte henne.

Ingen ville redde henne. Ingen ville ha henne.

Hun måtte være inne i teltet bestandig!

Hun manglet tidsperspektiv, og ante ikke hvor lenge hun hadde flydd fram og tilbake på teltveggene, da hun brått blei stille, når hun hørte folk på utsiden. Det var ikke barnestemmer hun hørte, men voksne folk, som kom for å redde henne. Ulla prøvde å dytte ut hengelåsen, med nøkkelen i, ut det lille hullet der glidelåsene møttes, men den voksne stemmen – som verken var mamma eller pappa – ba henne om å la være.

Det var fru Thomasen, moren til Dag-Benny, som også var en venn av Ulla, som etter en stund fikk fiklet ut låsen, og endelig låst opp og dratt opp glidelåsene, så Ulla fikk krabbet ut, der det sto mange voksne og kikket ned på henne.

Ulla myste og kikket seg rundt i det skarpe dagslyset, og fikk endelig øye på moren, som sto litt i bakgrunnen, og skyndet seg bort til henne, og inn i de åpne armer hennes, og blei løftet opp, og var endelig trygg.

Men etter det, måtte hun alltid ha følge når hun skulle på do, helt nede i den skumle kjelleren.

Dessuten hadde hun etter episoden i gymgarderoben, alltid med seg en stein i ranselen i tilfelle hun måtte knuse en rute. Og når hun skulle på utedoen hos mormor og morfar, tok hun alltid med seg en pinne eller en lang spiker inn, så hun kunne stikke den ut den lille dørsprekken og hekte av kroken, dersom en av søskenbarna skulle finne på å låse henne inne. Hun hadde også funnet en liten og gammel lommekniv på gata, som hun bestandig hadde i olajakka, helt til frøken Oda av en eller annen grunn konfiskerte den, da hun satt og fiklet med den i engelsktimen en gang. Men da hadde hun kjøpt seg en helt ny, i samme størrelse. For det var aldri godt å vite når en sånn kunne komme til nytte, når man ikke var så heldig å ha en mamma i nærheten, som reddet henne ut av skumle situasjoner, sånn som den gangen hun ventet på henne utenfor teltet.

Nå for tiden tenkte hun ofte at hun ville vekk fra sin egen mor, fordi livet ville bli enklere da.

Men når hun sto fast i heisen, var det moren hun tenkte på.

Men hun var ikke hjemme, så hun kunne ikke rope: «Mamma», men ropte og hylte etter hjelp likevel, siden det var det eneste hun kunne gjøre, mens hun sto musestille, i redsel for at heisen skulle ramle ned.

Og den som kom og åpnet heisdøren med makt, var Harry, som så helt forfjamsset ut kunne hun huske. Men han klarte likevel å hjelpe henne inn på kjøkkenet med ranselen, før han ringte vaktmesteren, som etter en stund kom og fortalte at han hadde funnet et stort, svart sukkertøy, sittende fast i sprekken i heisen.

Da torde ikke Ulla å fortelle at det antagelig var hennes, som hadde ramlet ut fra lomma, når hun hadde slengt jakka inn i heisen.

Hun kom for seint på skolen den dagen, men frøken Hansen skjønnte det godt, fordi hun fremdeles var oppskaket når hun kom til andre time.

Når hun kom hjem, gikk hun rett inn i heisen, sammen med en gammel dame, fordi hun forsto at dersom hun ikke overvant frykten med det samme, så ville det bli forferdelig vanskelig å ta heisen flere ganger.

Men det holdt med den ene gangen, da hun følte at hun blei helt kald innvendig, og hodet kjentes ut som det vokste.

For etter det, sluttet hun å ta heis.

KAPITTEL 4

Hun hørte Harry rave inn ytterdøra, og håpet han ville gå og legge seg i stua, framfor å gå inn til mora og banke henne opp. For hva skulle Ulla gjøre da?

Hun skvatt, da hun forsto at han hadde kommet inn på *hennes* rom, og lå så stille som hun kunne, og håpet at han snart ville forstå at han hadde gått feil, men rakk bare så vidt å tenke tanken, før han dumpet, tungt ned på senga hennes.

– Hei jenta mi, sa han sløvt. – Du er en fin jente du, sa han, og smøg hånden sin under dyna, og la den på låret hennes, mens Ulla stivnet, og verken sa eller gjorde noen ting.

Skrekkslagen lot hun han stryke hånden opp og ned på låret sitt, for ikke å gjøre han sinna, mens hun følte at sekunder gikk like sakte som minutter.

Likevel greide hun etter hvert å sette seg såpass mye opp, at hun fikk høyre armen fri, mens den venstre nå hadde fått tak rundt brusflaska som lå under puta.

Han forsøkte å kysse henne, mens hun beveget hodet sakte og forsiktig bakover, så han veltet rolig, og delvis lå i senga, med beina fremdeles på gulvet.

Der kan han ligge, rakk hun å tenke, før moren kom inn på rommet og fikk se hva som foregikk, og Harry våknet til liv igjen.

– Det er jenta *mi* det der, sa moren med rolig stemme.

«Hvorfor gjør du ingenting mamma? Hvorfor står du bare der rett opp og ned på gulvet, med armene langs siden av kroppen som en saltstøtte? Jeg er dattera di, og mannen du ikke har flyttet fra fordi du er så glad i han – eller hva faen årsaken er – ligger delvis oppi senga mi. Har du ingen respekt for verken deg sjøl eller meg? Gjør noe! Få han vekk! Hvorfor står du bare der og glor som et

mehe?»

Men spørsmålene hun ikke spurte, visste hun allerede svarene på.

Harry reiste seg opp i en fart mens han nærmest knurret.

– Fuck off, sa han, og dyttet moren til side, og forsvant ut at rommet hennes og ut av leiligheten.

De kledde på seg og satte seg på sine vanlige plasser på kjøkkenet; moren med ryggen mot kjøleskapet, og Ulla tvers over henne, innklemt mellom respatex-bordet og den store fryseren, der det bare var plass for henne å komme fram, uten å måtte flytte på bordet.

Det sto en åpen og rusten verktøykasse på gulvet vedsiden av fryseboksen, og hun vurderte et øyeblikk om hun skulle finne noe i den å forsvare dem med, i tilfelle Harry kom tilbake. Men da måtte hun slå på lyset, og moren ville sikkert lure på hva hun skulle, så hun forkastet ideen.

De satt der stille i mørket, uten å si noe, før Ulla tok opp gransbrusen hun hadde plassert i bukselinningen, og satte den på bordet

– Skal du ha en brus til? undret moren.

– Nei, svarte Ulla, selv om hun nå godt kunne tenke seg å åpne den.

Minuttene gikk, og Ulla lurte på hvor lenge de måtte sitte der. Kanskje hele natta; i hvert fall helt til det blei ordentlig lyst ute, noe som forså vidt ikke var så forferdelig lenge til.

Hun kikket opp, og forsøkte å se hva klokka over kjøkkendøra viste; men den hadde visst stoppet. Glassdøren til kjøkkenet var ikke der lenger, for den hadde Harry tatt av hengslene og plassert i boden i kjelleren, fordi den ifølge han, bare var i veien likevel.

Brått hørte de at Harry komme ravende inn, og gikk rett inn på Ulla sitt rom, som han begynte å rasere, når han oppdaget at hun ikke var der. At det var sant at man kunne få hjertet i halsen, trodde hun ikke noe på, men det *føltes* sånn, da hun hørte at han slang ting i veggen, mens han brølte og skrek som en aggressiv og mannevond slagbjørn.

Da kremtet moren noen ganger, for å gjøre han oppmerksom på hvor de var, noe han ikke hørte der innenfra rommet til Ulla, der han vrælte og antagelig rev ned, og i stykker det han kunne komme over.

– Vi sitter her vi, ropte moren med skingrende og ustø stemme, før hun reiste seg opp og slo på lyset over vasken, mens Ulla lurte på hvor teit det gikk an å bli, uten at hun sa det høyt.

Det han ødela inne på rommet hennes var bare døde ting. De to var av kjøtt og blod, og levde. I hvert fall enn så lenge.

Han pustet og peste og nesten brummet innimellom, når han kom sjanglende inn på kjøkkenet og deiset mot veggen, og Ulla tenkte merkelig nok midt oppi det hele, at det var derfor Harry hadde tatt vekk kjøkkendøra; for hvis den hadde vært der, så hadde den antagelig vært knust nå.

– Vil du ha pizza? spurte moren, med vennlig stemme, men ventet ikke på svar, før hun gikk bort og lukket opp fryseren.

«Oi, nå skjer det», tenkte Ulla.

«Nå slenger han både mamma og meg i fryseren sammen med fisk, kylling og andre ting som en gang levde! Der skal vi ligge mørkt og kaldt, helt til vi fryser i hjel og er like døde som alt det andre nede i der!»

Men han satte seg heldigvis isteden på den ledige stolen med ryggen ut mot kjøkkenet, og ansiktet mot vinduet ut mot verandaen, der han alltid satt, når de spiste middag.

Det var merkelig så stor han så ut, tenkte Ulla, mens hun fiklet med korken på brusflaska hun hadde satt på stolen mellom bena sine.

Det var som han var oppblåst på en merkelig og umenneskelig måte, der han satt og pustet og peste så kraftig at motbydelig hvitt skum este ut, og vibrerte i munnvikene hans.

Hadde ikke Ulla vært så redd, så hadde hun sikkert kastet opp av det avskyelige synet, eller kanskje begynt å le.

Men situasjonen var ingenting å le av.

Moren hadde pakket ut og lagt pizzaen oppå komfyren, og satte seg på den ledige stolen og så på kjæresten sin, som om hun ventet på at han skulle si noe viktig.

Harry satt og så fram og tilbake mellom moren og henne, mens han snøftet og peste og sendte ut en kvalmende stank av alkohol og dårlig ånde, så Ulla nesten begynte å tro at det *var* noe viktig han skulle si.

Olajakka han hadde på seg, som Ulla hadde misunnet han, fordi hun synes den var så kul, passet ikke Harry lenger, der han nærmest vokste foran øynene hennes. Og plutselig stirret han intenst på Ulla med et hjerteløst og blodtørstig blikk, som om hun skulle være det største og farligste byttet han noen gang hadde stått ovenfor, og nå med dødsforakt hadde besluttet å ta livet av.

Selv om han ikke greide å fokusere blikket skikkelig, syntes hun det nærmest så ut som det lynte ut fra de grågrønne øynene hans.

Det kunne da ikke være normalt å ha sånne øyne?

Det var djevelen som så sånn ut!

Og munnen laget en serie med ulike dyriske grimaser, før han smalt håndflatene i borde, så skuldrene reiste seg så høyt opp, at han om mulig så enda større og mer djevlesk ut.

– Din satans, jævla jentunge, brølte han. – Nå skal jeg drepe deg og alle på din alder.

NESTE KAPITTEL SENDES PÅ OPPFORDRING DERSOM NOEN ER INTERESSERTE